

Előfizetési ár:

Egész évre..... 6 frt — kr.
Félévre..... 3 frt — kr.
Negyedévre..... 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
Budapest,
IV. szarka-utca 5. szám.

Kéziratok nem adatnak
vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

A sajtó kötelessége.

A kinos vergődés, *semmiről* írni — nagyon is meglátszik lapjainkon.

Az országgyűlés, politikai mozgalom, skandalum hiánya egészen megzibbasztotta az ujságíró urakat.

Kolera és külföldi politika — adja a töltelékét, ezekkel töltik be a lapokat.

Tartalmas, magvas olvasmányt ugyan csak hiába vár az olvasó közönség.

A társadalom aludni látszik, oly csendes nyugalmas; mintha csak legjobb rendén volna minden ügye — baja.

Pedig nem álom az, csak annak látszik.

A kedély, lelkiület, lelkiismeret mesterségesen van elbódítva.

Chlorophormizálva vagyunk, hogy ne érezzük a fájdalmat, ne lássuk az ijesztő borzalmas sebeket, melyek társadalmi testünkön tátognak.

Mi szüli és szülte e bódító hatást?

Mondjuk ki nyíltan — habozás nélkül, szintén csak az elfajult hirlapirodalom!

Ezen állításunkat minden habozás nélkül, jelentjük ki, és meg is vagyunk győződve, hogy azt minden öntudattal és jellemmel szerkesztett hirlap be is fogja vallani.

A megélhetésnek ösztönöszülte törekedése, iparkodása mindenről mindent leggyorsabban és legalaposabban látzólag az olvasó közönségnek nyújtani — hozta meg e nagy hibát és annak legjobban kártható hatását.

A napi érdekü dolgokon és eseményeken kívül mivel foglalkoznak a hirlapok?

Történjék bármi az ég alatt, be kell vallanunk, hogy másnap már fogjuk azt olvashatni, találunk felőle említést — sőt kimerítő tárgyalást is.

És ép ez hibája a modern sajtónak.

A felületes, meggondolatlan, hogy úgy mondjuk megemészthetetlen gondolatok, eszmék nyilvánosságra hozása.

Az a szolgáltság kedvben való járás az olvasó közönséggel szemben, melylyel a gyorsaság révén a legalaptalanabb módon indulnak és haladnak,

azt hisszük minden gondolkodót már megbotránkozottatott.

Adassék elő egy szinmű, dalmű, ma — a reggeli lapok — a legkimerítőbbnek látszó bírálatot már meghozták.

Jelenjék meg egy kötetekre terjedő munka, — pár nap mulva a bírói pálcza el lesz törve felette.

Ezen mód és eljárás szerint járnak el mindnyájan, bármiféle és nemű tárgyban.

Társadalmi kérdéseket fejtegetni, higgadtan, szenvedély nélkül; politikai mozzanatokat alapos bírálat alá venni, elfogultság, a látszat tévelye nélkül; szinműről, könyvről, művészi alkotásról tárgyilagos bírálatba és megfigyelésbe bocsátkozni — a modern fogalmak szerint szégyenteljes lassuságnak vétetik, sőt az olvasó közönség elégedetlenségét is előidézi.

A sajtó e káros gyakorlatát, szokását — akartuk kárhozottatni, egyuttal rámutatni az olvasó közönségnek is helytelennek nevezhető tudvágyára, melyet concurráló hirlapok oly annyira elősegítettek.

Most midőn minden pang, midőn a politikai láthatár felhőtelen, midőn a társadalom nyugalmas békében hűsel — most lenne és kötelessége is a sajtónak elővenni ama kérdéseket, melyeken könnyedén tullestek — most volna idő hozzá megemészteni ama sok megemészthetetlen tárgyakat.

Ez kötelessége és valóbani hivatása a sajtónak, legalább annak, a milyent mi óhajtunk.

Kador Sándor.

Az antiszemita kérdéshez.

(Második közlemény.)

Közleményünk első fejezetében igyekeztünk kimutatni, miszerint az antiszemitizmus lényegében nemzetgazdászati kérdés. Reméljük, hogy az olvasó közönség nagyobb része az elmondottak alapján is igazat ad nekünk.

II. Azonban az antiszemita panasz a már elősoroltakon kívül még egyébire is kiterjed. Hogy tehát a társadalom e betegségét — megmaradva régi hasonlatunk mellett — teljesen megérthessük, hallgassuk meg az antiszemiták további panaszait, melyeket folyton emlegetett „zsidaik“ ellen emelnek.

Azt mondják továbbá.

„Hogy a zsidók vallásgyűlölet s fanatizmusból ellenségei mindannak, a mi nem zsidó, ennél fogva ellenségei a mai keresztény tár-

sadalomnak, hogy ősi vallásukhoz — mely állítólag nemzet és fajgyűlöletet tanít s a mely nem ismeri el a jelen társadalmi rend törvényeit, s ezek ellen véteni követőinek jogot ad — betű szerint ragaszkodnak s a szerint élnek; — hogy ősi, ferde szokásaikhoz makacsul ragaszkodva ellentétbe helyezkednek a mai kor gyermekeinek társadalmi felfogásával! — hogy elkülönözt zömök kasztot, osztályt képeznek a nem zsidókkal szemben: — végre hogy vallás dolgában türelmetlenek.“

Gondolom, hogy ezekben körülbelől ki van merítve a panasz második fele, — mert fenhéjázás, megvetés, büszkeség, uralom vadászat stb. nem oly erények, melyekkel a zsidókat vádolni lehet.

Ezek pedig a társadalmi meghasonlás panaszai.

S kérdjük, van e ez elkeseredett panasznak igazságos, vagy méltányos alapja.

Igen, mondjuk ki határozottan véleményünket, hogy igen is van — *de csak némi tekintetben*. De ezzel nem akarjuk megerősíteni az elmondottakat, nem akarjuk az antiszemiták gyűlölködését szítani vagy mellettük sikra szálni — nem keresztény hitet valló polgártásainkkal szemben, hanem igazat akarunk adni azoknak, kiknek és mennyiben igazuk van.

Mert állítsunk magunk elé mindazokat, a kik a zsidó vallásnak követői, egy csoportba, — mint képviselőit a héber vallás s a régen elpusztult önállósággal bíró nemzetnek (mint azt az antiszemiták tenni szeretik) s azonnal készen vagyunk véleményünkkel.

Gondolja talán valaki, hogy az emberi sokaság egy test és egy lélek? hogy a tömeg minden egyes tagja egyenlően él, gondolkodik és cselekszik? — hogy ezek között felfogás és nézet dolgában nincs eltérés, — s hogy ott, hol valamely nézet szélesebb elterjedésnek örvend, ennek nincsenek meg a maga árnyalatai és szélsőségei?

De sőt inkább nézetünk az, hogy itt is összeegyeztethetetlen ellentétek vannak és támadnak épen úgy, mint minden más vallás, faj vagy nemzetben vagy épen magában a társadalomban, a mint ezt az utóbbira nézve a történelem tanítja a multban, az antiszemiták példája mutatja — a jelenben.

Ha tehát feltesszük, hogy a szemiták nagy tömegében vallás dolgában is különböző, sőt a szélsőségek menő nézeteltérések vannak: s a társadalomban vallás és fajgyűlölettel eltelt antiszemiták támadtak, kik nem ismernek önuralmat és mérsékletet támadásaikban és kiknek joguk van (?) kikelni minden ellen a mi szemita: mért ne támadhatna ezzel szemben a szemiták táborában egy csoport, mely nem ismer önuralmat és mérsékletet ősi vallása, nemzetének szokásai védelmében s a melynek ugyancsak hasonló alapon joga van kikelni minden ellen, a mi nem szemita?

De ne menjünk tovább e téren. Maradjunk meg e pontnál s mondjuk ki ítéletünket, hogy mind a kettő elítélendő, az antiszemi-

tizmus épen úgy — mint ennek eddig még nevet nem nyert ellenlábasa. Csak hogy a szemiták önvédelmi harcra minden esetre méltányosabb alapon áll, mint az antiszemiták támadása. Mert ha nem léteznének antiszemiták — nem léteznék ellenfelük sem.

Igen ám, mondják a mérsékeltberek, de a szemiták közt vannak olyanok is, kik bigottságukban mennek a túlzásokig és az antiszemiták által felsorolt és fent idézett „zsidó bűnökben“ vétkesek.

Ezeknek is igazat adunk némi tekintetben.

Csak hogy — a mint a társadalom egyes rétegei — beleértve természetesen a zsidókat is — művelt, felvilágosodott és kevésbé felvilágosodottak osztályaira oszthatók, — úgy lehet a zsidó vallás követőit is, magukban véve föl őket — hasonlóan csoportosítani. És a mint a társadalom kevésbé művelt rétegeinél nem szabad csodálkoznunk ezeknek a modern társadalom nézetei és szokásaitól feltűnően eltűnt szokásain társadalmi és vallási meggyőződés dolgában feltűnően eltűnt nézetükön és felfogásain, úgy nem szabad s nem lehet a zsidók ez osztályán sem. Avagy talán irtó mozgalom indult-e meg valaha a társadalom kevésbé művelt nagy tömege ellen is? Mért akkor e tömeg egyesei ellen?

De ha bir is némi jogosultsággal az antiszemiták panasza, annál igaztalanabb támadásaik kiméletlensége.

Kutassuk azonban, hogy mennyire van igazuk az antiszemitáknak nem ugyan egyes fractiók — ha nem a zsidó vallás követőinek összeségével szemben; és szállítsuk le vádjaitkat kellő értékükre s látni fogjuk mennyire igaztalan kiméletlenségük is.

Alaptalan állítás, hogy a zsidóság ellensége a mai modern társadalomnak. Sőt inkább a zsidó vallásnak részéről karoltatik fel legmelegebben minden institúció (hiszen az antiszemiták panaszoknak legjobban, hogy a zsidók mindenhol betolakodnak), barátai a haladásnak s nem irtoznak áldozatok árán sem lépést tartani századunk szellemével. Hogy az évezredek elnyomatás nyoma, a bizalmatlanság — mely megszerzett jogaiknak féltékeny ör-

zéséből könnyen magyarázható — talán nem veszett el teljesen: csak természetes körülmeny. Egyébként a történelem világosan bizonyítja, hogy ott hol a zsidó vallás alkotmányilag biztosítva volt: ennek követői sehol sem helyezkedtek ellentétbe a fennálló jogrenddel vagy a társadalommal. Bizonyosság reá a Khazar birodalom, a mórok európai uralma.

Hogy ősi vallásukhoz betű szerint ragaszkodnak — vajjon oly megbocsáthatlan bűn az? Midőn példa van reá, hogy egy művelt nemzet Gallileit engedte veszni. Avagy talán a keresztény vallás oly hosszú ideig képes lett volna e magát feltartani, ha mi — követői — az isteni kinyilatkoztatásokhoz élet és halálban mindvégig hűvek nem maradtunk volna. Hogy vallásuk itt-ott talán nem egyeztethető össze a jelenkori felfogásokkal: védje évezredek létezésébe, abból a korból való származása, midőn a világ másképp gondolkozott, mint most. Hogy a talmud tévtanokat terjeszt: abszurd állítás, — hiszen a régi zsidó nyelven irt e munkát már csak a tudósok értik, s maguk az antiszemiták állítják, hogy vallásuk titkait nem akarják elárulni a talmud hű lefordítása által. Honnan tanulja tehát a jelen nemzedék a tévtanokat.

Hogy tradícióikhoz hűk maradnak? — Vajjon eszébe jutott-e valaha valakinek megtámadni a bármely más vallást, vagy népet a jelenkorban, mert tradícióihoz hű maradt.

Némi tekintetben való elkülönöztséget pedig megérti, ki ismeri mi viszonyok között éltek e vallás követői csak Magyarországon 1853 — illetve 1866-ig. A szabadság még alig két évtizede hogy mosolyog rájuk s midőn az egész nemzetnek igen sok nehézséggel kell megküzdenie, hogy a modern népek színvonalára emelkedhessék, pedig a nemzet rendelkezésére több tényező áll — hogy lehet ezt az egész „zsidó nép“-től kivánni, mikor tudjuk, hogy a nép mindenkor mély tenger, melyet a nap sugarai felülről s csak igen lassan melegítenek át.

A vallási türelmetlenséget — szemben az antiszemitákkal minden bizonynyal senki sem tartja komoly állításnak.

Ezekből világosan látható, mennyiben igaz-

ságosak az antiszemiták vádjai s mivé törpülnek, ha leszállítjuk azokat valódi értékükre.

De kitűnik az is mennyire nevetséges olyan aparatussal és hűhóval — milyennel azt az antiszemiták teszik — zsidó vallásu embertársaink ellen küzdeni.

BAROSS GYULA.

A munka.

„Munka az erény forrása,
Munka a vér balzsama!“

Herder.

Civilizált századunk, mai modern világunk egyik fattyuhajtását, aggasztó kórtünetét képezi sok embernek, sőt nem ritkán egész osztályoknak azon lázas törekvése: hogy komoly, becsületes munka, jóra való igyekezet nélkül semmittevésben és az élet különféle gyönyöreinek kiaknázásában tölthessék napjaikat.

De igaz lévén az a magyar közmondás, hogy „henyélés szegénység“: ritka azon halandók száma, kiket a vakszerencse annyira tenyerén hordana, hogy ölükbe hullassa a jólét és gazdagság gyümölcsseit. Így aztán csakhamar eljönnek a szűkölködés és nyomor napjai és mivel az ily emberek a becsületes munkától irtóznak, vagy könnyelműségükben a bűn lejtős útjára térnek, a hol csakhamar utoléri őket a büntető igazság szigorú keze; vagy kétségbeesésükben a komoly küzdés napvilágát önként cserélik fel a halál nyugalmának éjjelével, kezük emelnek önmaguk ellen és öngyilkos kézzel vetnek véget életüknek, a legnagyobb nyomorban hagyva hátra családjaikat.

És ismét hány olyan erőteljes ember van, ki a munkára nevelve és arra kezdettől utalva, egyszerre elveszti munkakedvét; mint valami rossz dámon megszállja őt az élvhajászat és elűzi a munkától be a mosolygó könnyelmű világba; a nap munkaidéjét elfecsérli, az éjket dorbézolással tölti, a helyett, hogy valamit meggazdálkodnék, a meglevőt is eltékozolja; a helyett, hogy tekintélye növekednék, a becsület is elvész; a helyett, hogy öreg napjaira valamit félretenne, adós-

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

Mielőtt az álom.

Mielőtt az álom
Enyhe balzsama
Szemem pilláira
Reá hullana.

Elmereng a lelkem
Jó és rossz felett,
Minek a letűnt nap
Meghozója lett.

Összefoglalom a
Multat és jelent
S kérdezem: e kettő
Mily jövőt jelent.

Nem kopár a mult sem,
Van virága még,
Bár fele sem annak,
A mit ültették.

Nehányat kitépott
Sorsom, a kaján;
Mások elhervadtak
E szív talaján.

Nem nekik való volt
Az a déli hő,
Mely alatt babérlomb
És a pálma nő.

Zord Szibériának
Égőve oly bús,
Oda való fenyő
És a gyászciprus!

Itt viruljon pálma,
Rózsá és babér.
Ennek egy lombja is
Erdőkkel felér.

Te vagy egyetlenem
E szív pálmája,
Csak te vagy babéra,
Te vagy rózsája!

Mert te hintéd el a
Béke magját ott,
Honnét egy bűnös kéz
Mindent elrablott.

Te gyújtád föl itt a
Szeretet tüzeit
És a szívhomályát
Ezzel szétűzéd.

S hogy a csalódás már
Nem kísért, mint rém,
Azt is édes ajkad,
Csókjával nyerém!

Kozáry József.

Aranytanács.

Hogyha sorsod tán nehéz,
Ne a földre, égre nézz!
El ne csüggedj, hígy, remélj,
Istenedhez — hiven élj!...

Hidd, hogy sokkal jobbakat
Sulyosabban látogat,
Es reméld, hogy érdemed
Fog találni még kegyet!

PALY EDE.

Fővárosi levél.

Kedves szerkesztő barátom! Tudja — kérem, hogy mi az onklinak lenni? Nem?? — Oh talán maga még nem volt soha sem igazi nagybácsi — hanem mindig csak olyan talmi? (Ez is megér néha valamit!) De én! Én igazi onklivá lettem.

Képzeld milyen nagy az én örömöm e miatt. Előléptem.

Mert onklinak lenni valóban elragadó, lelkesítő — nagyszerű...

És az a gyerek-ember, a kinek én tavaly még nem resteltem azt mondani, hogy óh maga kicsi backfisch (hogyan haragudott az akkor reám azért, milyen szemeket csinált!) — az a kis pipike, most megszegyentett engem, az felelte reá, hogy ő már mama — és én meg még mindig semmi se vagyok — hohó! hát nagybácsi?

ságot adósságra halmoz; a helyett, hogy az államnak hasznos polgára lenne, növeli a csavargók számát; a helyett, hogy magának boldog otthont alapítana, még örülhet, ha öreg napjaiban a kórházban talál menhelyet.

Es mind ezen inség, nyomor és szegény onnan van, mert nincsen kedve a munkához!

Egyedül a munkakedv és józanul berendezett háztartáson alapuló rendszeres munkásság a jólétnek áldásos forrása. Egyedül a becsületes munka — legyen ez akár a legdurvább kézi-munka — teszi az embert emberré s a társadalom hasznos tagjává.

Mert elmúlt már a vak előítéleteknek az a kora, midőn még a munkát a becstelenség egy nemének, a szolgáltság jelének tartották.

Manapság — hála az uralkodó felvilágosultság és humanitás szellemének — a munka mindinkább emelkedik becsben; a munka ma az ember főkötelessége és főérdeme:

Ma a törvény előtt mindenki egyenlő, legyen az akár szegény munkás, akár gazdag főúr, — egyszerű kézműves vagy milliomos tőkepezés.

Ma a daróc ruhában járó munkásnak és finoman öltözött uracsnak, a tudósnak és napszámosnak, mindenkinek, a ki munkálkodni tud és akar, egyformán igénye van a társadalom kecskulésére és elismerésére.

Igaz ugyan, hogy a mi viszonyaink közt e tekintetben még sok kívánni való maradt fenn. De az új világ ebben is sokkal előrébb van, mint mi. Ott mindenkinek, hacsak a közvéleményre valamit is ad, valamely hivatást kell választania. Légy a mit akarsz: földműves, ökörhajcsár, napszámos, ügyvéd: vagy állj szolgálatba... Mindegy! Légy ez vagy amaz; csak légy ember, vagyis dolgozzál, munkálkodjál és a társadalomnak oly hasznos és becsült tagja vagy, mint bárki más.

Egy amerikai tábornok hazatér a győzelmeseen kivívott csatából. A diadalkoszoruzott hős kalmárüzletet nyit, kékfonallal kereskedik és meg van győződve, hogy ez által nem tesz olyat, mi méltóságán aluli volna. — De ez még nem mind! Az őserdőben egy favágó

vigan füttyörész. És mit gondolsz, fejszével szélles vállán minek megy elébe? A köztársaság elnöki székének; és senkinek sem fog eszébe jutni, a favágó tenyerén levő bőrkérgék számát megolvasni. Jöhet az óra, és ezen emberfia a föld leghatalmasb embereinek egyike lehet és a demokraczia dicsősarnokában Washington mellett becsülettel töltheti be helyét.

Mindezeket csak azért hoztuk fel, miszerint lássák olvasóink, hogy az új világban miként becsülik a munka emberét; és ha minálunk ez talán nincsen is egészen így, mégis be kell látnunk, hogy ott, hol a felvilágosodás jótékony szelleme ulti uralmát, elismert dolog, miszerint a becsületes munka, a kitartó szorgalom teszi az embert igazán emberré és egyedül munkásságon alapszik az egyén, a család és is így az egész haza jóléte, gazdagsága.

Tehát félre a henyéléssel és fel a munkára! Mert a munka nem teher, hanem annak, ki belőle családját tartja, csak öröm és gyönyör; a munka a szerencse és megelégedés forrása: a munka a gát, mely azon magyar közmondáshoz képest: „a szorgalom gazdagság, a henyélés szegénység“ — miniket a szegénység és inség csapdosó hullámai ellev megvéd; a munka a legszebb polgári érdemkorszor, melyet tisztelet és becsülés környez.

Hasznos tudnivalók kolerás időkben.

Chyzer Kornél zempléni megyei főorvos az 1874-dik évben az akkori belügyminiszter elnöklete alatt tartott értekezlet megbízásából népszerű oktatást irt a koleráról. A közeledő koleraveszély alkalmából érdemes a következőket közölni!

Alig van betegség, melynek oly annyira elejét vehetni, mint a kolerának, ha a beteg az alább adandó tanácsokat élne, s mégis a legkevesebb esetben sikerül a betegeket e tanács követésére bírni, bármennyire ész- és okszerű az.

Ugyanis a kolera majd mindig haskorgás-

sal párosult fájdalom nélküli hasmenéssel kezdődik, mely többnyire huzamosbb ideig, néha napokig is eltart, míg a többi vészes körjelek is jelentkeznek.

S talán épen ezért, mert a hasmenés fájdalom nélküli, a betegek, daczára az ilyenkor orvosok részéről mindentűt hangoztatott tanácsnak, ezen intő hasmenést rendszerint fel sem veszik. Még azok is, kik különben korlátóli félelmökben életmódjukat megváltoztatva, sok veres borral, fekete kávéval s hasonló összehúzó szerekkel élve, s ennek folytán dugulásban szenvedve, ha ilyenkor hasmenést kapnak, miután az első hasmenések után rendszerint még könnyebbülve érzik magukat, nemcsak hogy nem méltatják figyelmre a kezdődő bajt, de még sokszor örülnek neki, s mindig készek okát adni, melyet majd gyomorrontásban, majd meghűtésben keresnek, csak a valót, a kolera kezdetét nem akarják beismerni. S miután sok orvos is, ha az ily intő hasmenés tudomására jön, betegét nem akarván még megijeszteni, megerősíti őket hitökben, hogy bajok a kolera kezdeté, a lefekvés és semmi nem evést a legnagyobb szigorral el nem rendeli, ha mindjárt gyógyszerekkel kezeli a kezdődő bajt, ritkán sikerül neki elejét venni.

Már pedig járványos kolera idején a hasmenés bármiféle okból származzék, olyannyira fontos és veszélyes jel, hogy a kinek élete kedves, az minden további okoskodás, okkeresés és magyarázgatás nélkül az első hasmenés után azonnal az ágyba fektüdjék.

Ez a kolera gyógyításának első aranyszabálya mely ellen azonban száz beteg közül legalább kilenczvenöt véteni, s ez észszerű tanácsot követni nem szokta.

Es sajátságos, hogy az ellen nemcsak a miveletlen, az észszerű tanácsot különben sem becsülő pór nép vét, de leggyakrabban a legmiveltebb ember is.

A beteg mindjárt kész az ellenvetéssel, ha ágyba fekvést javasol neki az orvos, hogy nem lesz tanácsos magát azonnal lábáról letétni, mert ha oly könnyen engedi magát, még igazán valami bajba esik, hogy minek fektüdjék le, hiszen kint melegebb van mint

— Igaz, de nem az én érdemem az. Istenem! hogyan fogom és most magam előtte mutathatni. Hogyan fogok én most alázatosan hozzá közeledni: bocsásson meg kedves pipikém; beismerem, hogy maga már nem backfisch többé, mert maga már mama... én vagyok a backfisch!

— No nézze az ember!

Ugy érzem, mintha Julia honában narancs, platán és fügefáktól illatos kertek árnyában altató mesét hallanék: turbékoló gerle párról, aranyos alkonyatról, ezüstös holdvilágról... sok, sok másról... Oh az a Julia! oh az a Romeo!

En pedig hallgatom a mesét, mert én nagybácsi vagyok.

Mit is tehet mást ilyenkor az ilyen nagybácsi? mosolyog a bajusza alatt e mesécskére, — megfenyeget valakit az ujjával:

No-no gyerekek!...

A zöld boritékról is mesélek manap kedves olvasónőimnek. Mért ne — jó kedvem van hozzá — aztán divatos is...

Három legény a csárdában
Ragyogós csillagom galambom,
Három legény a csárdában

Piros bort iszik talán? — oh nem. Nagyon is tévedni méltóztatnak — ha azt hiszik

Zöld szalonba lép — bujában
Ragyogós csillagom galambom

Az ám!

Es mi az a zöld szalon? Ki tudná azt nekem — kedves olvasó társnőim közül megmondani? nagyon lekötöleznék véle — viszonzásul szolgálnék „a szerelem kintornájával“ a „házasulandó leányok üdvöz-légy-jével“ meg egy pár pikáns aprósággal, a mik a zöld szalon veteményes kertjében már többé el nem férhetnek (így szoktak a „zöld“-ben csevegni.)

— No ne tessék azt gondolni, hogy az talán valami érdekes fővárosi szalon, a hova pl. nagy művészek, írók azért gyűlnek össze, hogy eszméiket ki cseréeljék — oh akkor nem mertük volna *veteményes kertnek* nevezni. Hanem az olyan szalon, a hova apró kis libácskákat csalogatnak, mert sok édesvéri hernyó tanyázik a — káposztafejekben.

Bon Appetit! jó étvágyat hozzá...

A mi három legényünk is belépett tehát a zöld szalonba.

Intéztek pedig következő három kérdést — kedves olvasótársnőikhez.

Az első:

— Nagyon lekötöleznének kedves olvasó társnőim, ha tudósitanának — hogy melyik olvasásra méltóbb ujság: a „Pikkante Blätter“, vagy a „Pikkans lapok“?

A pikkans kíváncsi.

— Hogyan pörkölik a kávé leghelyesebben? kérdi.

A kíváncsi gazdasszony

A második:

— Szeretném megtudni, hogy hogyan lehet egy szelleműs férfiuban — ki különben nőszülni óhajt — vágyat ébreszteni... irántunk? oka van reá megtudni

A tizenhatéves szókének.

— Ki tudná megmondani nekem a pece-nyé sütésének titkát?

A kis szakácsnő.

A harmadik:

— En nem kérdek semmit, — ki tud rá felelni?

A kis vakmerő.

— És mit gondolnak önök — kedves olvasónőim — hogy mennyi grombaságot kapott a három legény, a ki piros bor helyett a zöld szalont választá.

Beszéljen hát a statisztika:

Négy hét lefolyása alatt.

Az első: kapott tizenhat feleletet. A vélemények igen eltérők voltak. Felének a „Pikkante Blätter“ — másik felének a „Pikkans lapok“ tetszetek jobban. Vigye el a manó! ki tud itt kiigazodni. — A kávé pörköléséhez pedig senki sem akart érteni.

A második: csak egy választ kapott. A férfi megigézésének titkát nem szeretik elárulni. Hanem az az egy azután ki mondta

a szobában. Ilyen s hasonló érvekkel győzi meg magát s hozzátartozóit a beteg a fenjárás jóvoltáról, hinni sem akarván, hogy gyors léptekkel rohan a vészkes kolerába, s fel sem vevén az orvos jóakaratu tanácsát, még ijesztő parancsát sem.

Már pedig az ágyba fekvés, hasmenéses állapotban semmi körülmények közt káros nem lehetvén, a fenn mondott első gyógyszer-alól még kivétel sincs s kolerás időkből minden hasmenésben szenvedő ember fektüdjék az ágyba s maradjon fekvéssel hasmenésének megszűntéig, még akkor is, ha első hasmenése fájdalmas volt, s történetesen csakugyan gyomorrontásból eredett, mert hiszen megtámadhatja a kolera, sőt még másnál könnyebben az olyat is, kinek a gyomra épen tul van terhelve csikarást okozó anyagokkal: mert csak az ágyban nyeri meg a test a gyógykezeléshez szükséges nyugalmat, egyenletes megmelegedést, s óvatik meg sok oly kihágástól, melyeknek a feljáró beteg magát inkább egészségesnek gondolva könnyebben esik áldozatul.

A második főszabálya a kolera-gyógyításnak, melynek az előbbi szabályal együtt való szigorú megtartása a kolera halálozást bizonyosan felére csökkenté, a semmit nem evés, az első intó hasmenéstől kezdve a baj meg nem szüntéig. S ezen észszerű szabálynak a magyarázata is igen egyszerű és könnyen érthető.

A kolerában az egész bélsatorna van megtámadva, még pedig oly formán, hogy az egész takhártya, mely a belülről bevonja, foszlányokban válik le, melyek a vizes ürülékeknek a szétfőtt rizslé színét és állományát kölcsönzik, egy szóval, ha egy durva összehasonlítással szabad élni, a bél úgy néz ki, mintha meg volna nyuzva.

Már, hogy az ily módon megbetegült lélek, mindaddig, míg a levált hártya újból nem képződik, s a belek meg nem gyógyulnak, az ételek megemésztésére képtelenek, az könnyen érthető, s mégis mily nehéz a beteget arra bírni, hogy kolerás hasmenésben szenvedvén, semmit ne egyenek, még tiszta levet sem.

Hiszen ilyenkor minden tápszer, még a leghigabb is emészthetetlen lévén, nem hogy nem táplál, de jelenléte által a beteg beleket csak ingerelvén, valóságos méreg.

S mégis az első ellenvetés, mit az orvos az éhezés tanácsára betegétől hall, legtöbb esetben az, hogy annyi temérdek nedvet vesztvén a hasmenés által, el fog egészen gyengülni, ha semmit nem eszik: s ugyan boldognak érezze magát az orvos, kinek sikerült betegét arra beszélni, hogy ételt még szájába se vegyen.

Legtöbb beteg a szomszédok vagy hozzátartozói esztelen tanácsára jól lakik darával, főtt aszalt körtével s egyéb hasonló állítólagos hasmenés elleni szerekekkel, s ily magától tudatlanul, de önként s nagyon csodálkozik, hogy az orvos, mit az orvos rendelt, nem használ.

A mondottak után ismételve adatik tanácsul, s minden ember ezt beszélje mindig kolera-járvány idején felebarátjainak, hogy ha az első hasmenés után ágyba fekszik és semmit nem eszik, legtöbb esetben elejét veheti a kolerának s megmenekedhetik a kolerának többi kinos jeleitől, néha életveszélyes utóbajaitól s talán a haláltól is, még egyéb orvosság szedése nélkül is.

De fájdalom, hogy e két életrendi gyógyszerköveti a legkevesebb ember, orvosságot készségesen bevesz akár mily undorított, de a mi legezészerűbb, azt nem teszi.

Következik a harmadik orvosság nélküli gyógyszerabály és sajnos, hogy ismét olyan, mit megint igen kevesen követnek s ha meg is teszik, rendszerint rosszul teszik.

Ez a borogatások alkalmazása az egész hasra.

Ha a hasmenés, dacára az ágyban fekvésnek és éhezésnek folyton tart s mind inkább higabb, vizenyős, sőt rizslésszerű lesz, kitünően sikeresnek bizonyultak a hideg borogatások.

E célra lepedőt össze kell rakni oly kicsire, hogy épen az alhas befedje, be kell áztatni hideg kutvizbe, ha van jég, jeges vizbe, s jól kifacsarva rátenni a hasra. De a borogatásoktól jó sikert csak úgy várhatni,

ha azok folytonosan felcseréltetnek órákon keresztül a nélkül, hogy megmelegednének.

Ezek sikere gyakran annyira szembeütlő, hogy az azelőtti gyakori hasmenés sokszor az első borogatás után megszűnik.

A hideg borogatásokat folytathatni még akkor is, ha dacára minden kezelésnek a hasmenéshez még hányás csatlakozik.

Míg a hasra hideg vizet alkalmazunk, az alatt a lábak körül rakandók melegített téglával, kövekkel, vagy egyéb tárgyakkal különösen akkor, ha azt vesszük észre, hogy a beteg teste hidegülni, kékültni s hangja változni kezd.

A hányást s émelygést valamennyi házi-szer közül legjobban csillapítja a jég, ha apró darabkákból nyeljük a beteggel; tehát a gyomor és bélre külsőleg és belsőleg hideg alkalmazása.

A jég nyeletést és a has hideg borogatását mindaddig folytathatni, míg a kiürülések alább nem hagynak, vagy a beteg a kezelés dacára össze nem esik, a midőn a kiürülések szintén rendszerint megszoktak szünni.

Van még két szere a kolerának, mely nem a gyógyszerből való, melyet a betegség minden szakában és sokszor kitünő sikerrel alkalmazhatni, s ez a szénsav és a fekete kávé. Az előbbit mindennemű savanyuvíz, tehát a szódavíz is, továbbá a pezsgőpor tartalmazza, s a mondott szerekek pezsgősöket ennek köszönik.

Ha savanyuvizek rendelkezésünkre állanak, akkor az első hasmenéstől fogva azokat lehet és kell itatni a beteggel szomjuságuk ellen, mely később, ha a kiürülések gyakrabban ismétlődnek, igen gyakori s kinzó kezd lenni.

E szénsav-tartalmu vizek kiváló jó hatása több rendbeli. Ugyanis 1. Hatalmas csillapító szerekek a gyomor izgatott, fájdalmat, émelygést és hányást előidéző idegeire. 2. Leghatalmasabb izgató szerekek a sok nedvesítés folytán besűrűsödött vér okozta szív és érverés lankadságának. Kitünő hűgő szerekek. S mindezen jó tulajdonokkal bírnak a nélkül, hogy ártalmasak lehetnének.

véleményét — bátran: Lépjén a tyukszemére, ha mellette ül.

A harmadik kapott legtöbb feleletet! Soha annyi szellemes dolog össze-vissza nem beszélgetett még a zöld szalonban, mint e négy hét alatt — a semmiről.

Ajánlom figyelmükbe.

* * *

Ez is megtörtént — azt mondják.

Valahol egy alföldi kis városkában ott lakik Z. Miska bátyánk, kinek egyedüli vétke és erénye az volt, hogy szeretett pityizálni, — de nagyon.

Egy este, azaz hogy későn éjjel volt biz az, haza jött a „kék golyóból” — szokása szerint berugva.

Egett Ladmocz — borzasztó szomjas volt. Nem mert világott gyujtani, mert haj

„Szép állat az asszonyi állat,
Szép és veszedelmes”.

kivált ha egy kicsit veszekedő. A mi Miska bátyánk kedves élete párja azonban nagyon veszekedő természetű volt. — Faktum, hogy világott gyujtani nem mert — csak úgy keresgélte a sötétben valami dolog után, miben viz lehetne.

Hanem hát míg ő oda járt a kék golyóban, oldalbordájának azalatt valami baja történt odahaza — s a szomszédasszony taná-

csára rhebarbarát hozatott. Mért, mert nem az éjjeli szekrényre egy pohár vízbe téve — ott állt a szer gyanutlanul.

Miska bátyánk — mint a teve a sivatagban — megérzé a vizet. Hála istennek, ha nem is sok, legalább egy csep? — És lehajtotta egy szuszra, aztán lefeküdt aludni.

A sörházban tele beszéltek a fejét kolerával — furta a fejét egy kicsit ez a hivatlan vendég. No de ártatlanoké a boldogság nyugodalma — szép csendes elaludt...

Egyszer csak felriad édes álmából.

— Mi az a gyomorban?

Oda kap.

— Per amorom dei! — segits feleség! jaj nekem! — Itt a kolera.

Az asszony szörnyű nagyot ijedt. Jött az orvos. Csak úgy az ajtón keresztül bepislantva konstata, hogy annak utána, mit látott, ez kolera. Ott hagyta a szegényt. Szaladott haza óvintézkedéseket csinálni, jelentést szerkeszteni, kolera csöppeket bevenni...

Korán reggel tele volt a város, hogy Z. Miska bátyánkon kiittott a kolera. — Futott a jelentés a megyei orvoshoz, innen az alispánhoz. Ez meg meglegráfalta a belügyminiszternek! Kegyelmes uram! baj van, nyakunkon a kolera. Segits!

A belügyminiszteriumban nagyon komoly képet csináltak a dologhoz. Össze hivatott az

egészségügyi tanács: hadd mondjon véleményét. Mire ez elkészült, a lapok már holtra verték Tisza Kálmánt, — ennek is ő az oka, mért nem konferált a francziákkal, hogy becses vendégüket otthon tartsák.

A sok hűhóra találkozott végre ember ide fent, kinek volt mégis annyi lélekjelenléte — hogy megcsinálta a szükséges rendelkezést.

A táviró újból ketyegett. Meghozta a fulminans rendeletet: meg kell vizitálni a beteget — segiteni rajta, ha még meg nem halt. Elégséges mennyiségű kék-galicz utána jön a postán.

— De most ki merjen ám abba a veszedelmes fészekbe bemenni. Végre is a bölcs polgármesteri ész kifundálta a Salamoni ítéletet: döntse el a sors, ki vesszen el.

A halálra szánt férfiak égő serpenyővel nyitottak be: hol van a halott?

Miska bátyánk pedig ott pityizált újból a kis szobája ablakában — ez egyszer gyomor-erősítőül veresbort ivott — és nevetett...

— Hogy mi üzentetett fel a miniszternek, és mi válasz érkezett reá, azt nem sikerült kitudnom.

Sic fata tulere...

Ajánlom magamat.

B. G.

Ha savanyuviz nincs kéznél, pótolja némileg a pezsgőpor.

Hol pezsgőpor van, ott van rendszerint orvos is, ki majd megszabandja használatának idejét, mind a mellett is megjegyyezhetni, hogy az inkább ott van már javálva, hol a beteg kimerülésétől félni kell.

A savanyuvizek közül legtanácsosabb azokat használnia melyek különben vasasak is, s aránylag kevesebb sókat tartalmaznak.

Ha vannak kéznél természetes savanyuvizek, azok azért teendők elibe a szodaviz használatának, mert ez utóbbi hibás készítés által néha még az egészségesnek is ártalmas lehet.

Vizet ha savanyu nincs, édeset annyiszor adhatni a betegnek a hányszor kér, de az lehetőleg friss és hideg legyen.

A fekete kávé erősen és jó melegen szintén alkalmazhatni a kolera minden szakában, mindaddig, míg az azelőtt fázó beteg meg nem melegszik, s váltogatva lehet beadni a jégdarabkákkal.

Egyéb életrendi és háziszor nem igen van a kolera ellen, kivéven azt, hogy a beteg körül a legnagyobb tisztaság tartandó, s a szoba levegője folytonosan friss legyen.

A tulajdonképeni gyógyszerekkel való gyógyítást illetőleg megjegyzendő, hogy a különféle a baj kezdetén használtatni szokott s káros következmények nélkül használható fodormenta, citromfű, szegfű, bodza, hársfavirág, orosz thea, más efféle theák forrázatain kívül, melyek az intő hasmenés ellen s a hidegtől kezdő test felmelegítésére akkor, ha hányás nincs jelen, megkísérthetők, (mert ha a hányás jelen van, azt többnyire fokozák is) a kolera ellen az orvosok által használtatni szokott szerek legnagyobb része közbős nem lévén, pontos orvosi utasítás szerinti adagolást igényel, minél fogva óvatosan kezelendő s értelmetlen egyéneknek nagyobb mennyiségben egyszerre soha ki nem szolgáltatandó.

A pór nép miveltségihiányánál fogva az észszerű utasításra ritkán ügyel, s rendszerint a szélsőségekben jár, s vagy egyszer veszi be az orvosságot s ha rögtöni sikerét nem látja, abban hagyja a nyul a kuruzsló szereihöz, melyekben inkább bizik, mint az orvos tudományában, vagy be sem veszi, vagy végül a mi a legveszedelmesebb, s mire számtalan példák vannak, egyszerre veszi be mindazon orvosságot, a mi neki egy-két napra, vagy több megbetegedés eshetőségére kiadatott, sőt végig járva a faluban mindazon helyeket, hol gyógyszerek letétek, mindenütt bevesz s formászerint jóllakik gyógyszerrel.

Mindezekre figyelmeztetni a pór népet felebaráti kötelessége mindenkinek, ki javát szíven viseli s annál inkább, mert a nem orvos jóakaratu tanácsát még inkább követik ilyenkor, mint az orvosét.

Csendes liget árnyában . . .

(Óda prózában.)

„A nap lement — eljött a csend — szellő üzött — felhők között — merengve jár — a hold sugár —”. Csendes liget árnyában, a tó partján, mi édes az álom!

Locsog a hab lábaink előtt. Nyulánk csónak siklik rajta végig — messziről zene szól, a lombok zizegnek, susognak, — a fák közül kihallatszik a csalogány dala: csitteg, csattog.

Ez a szerelmesek zenéje.

Lánykám ünfeledten hajtja vállamra fejét — úgy el nézzük a tó csillogását, a parti lámpák hosszukás visszfényét a víz tükreben. Álmodozánk.

Miről álmodozhatik az, ki szeret, ki szeret-tetik?

A lombok összesugnak, a dalos madárka elhallgat.

Mért sugnak össze az árnyas lombok, mért hallgatott el a dalos madár?

— Szívünk dobogását hallgatják. Szavainkat lesik el talán.

Az ajk úgy sem beszél. Minek beszélne?

A szem nem mosolyog. Minek mosolyogna?

Kéz a kézben: a lélek mesél ábrándos édes mesét; szívesen van elmondva, szívesen hallgatjuk meg — édes, édes szerelemről szól.

A hűvös esti szél megingatja a lombokat. A csalogány újra dalra kél.

Most mi hallgatjuk, mit susog a lomb; miről szól a csalogány.

— Szeretlek . . . szeretlek . . .

Örökké — csak a szeretet, a szerelemtől.

Mi irigyeljük a susogó lomb boldogságát

— az éneklő madár édes csevegését — ők irigylik szerelmünket. Pedig mi mindnyájan boldogott vagyunk, — mert szeretünk.

És mi az a szeretet?

Lánykám szemembe néz, karjai átfonják nyakamat, én ölelem karcsu derekát s mosolygunk egymásnak egymásra.

Majd ellenállhatatlanul vonzza az ajk az ajkat. A kis szájacskó csókra dudorodik.

Ki lát bennünket? az Isten csak ott a magas égből . . . ő is mosolyog — hiszen teremtményeit, gyermekeit látja, hogy boldogok.

Az ajkak összeérnek. Elcsattan a csók. Mi újra mosolygunk.

A kis madár a bokorban kifecsegi:

Ez a szerelem.

A csónak újra elöttünk siklik végig — ott is mosolyognak.

Ah minden, minden örül körülöttünk, s mi mindnek örömet érezzük egy ölelésben, egy édes csókban.

Ez a szerelem.

— Szellő üzött — felhők között — merengve jár — a hold sugár . . .

Csendes liget árnyában, a tó partján: mi édes volt ez álom! . . .

GYLAS.

HÁZASSÁG A SIRBAN.

REGÉNY.

IRTA: KOZÁRY JÓZSEF.

ELSŐ KÖTET.

I. FEJEZET.

Támad és enyészik.

(Folytatás.)

„A mint látja uraságod; de annyit mondhatok, hogy kit nem saját vonzalma, vagy előszerete visz e csendélet karjai közé, hanem rajta kívül, illetőleg hatalmában nem levő körülmények, a sors stb! — az mire kiszabadul ily helyről, nem is fog oly jelenség gyanánt mutatkozni, mint a kit kérelmek forró óhaja vitt e helyre, sőt szüleinek haragját és átkát vitte magával, mint én, ki azoknak teljes beleegyezése nélkül kivántam a csendes életet először csak megízlelni, azután pedig teljesen rá szentelni magamat, hogy ima és munka közt hátra levő napjaimat haszonra fordíthassam. — Ez pedig úgy hiszem, nem a legutolsó életcél, mit szabad halandó magának választhat.”

Béla e szavakra először az égre, azután ismét Elvirára tekintett. — Nem tudta hamar elfojtani roppant meglepetését a leány e szavain, melyek a meggyőződésnek saját-szerű nyomatékos hangján voltak kiejtve.

„Nagysád és zárda! — ég és föld! akkora különbség; nem valók a bájak a zárda falai közé, minek a virágnak az illat, ha nincs ki élvezze; minek volnának nagysád bájai, ha nincs, kit vele boldogítson; talán csak nem arra, hogy a zárda poros és homályos atmospherájában legyen mit a zárda árnyéka elhervasszon? De meg különben is a mostani világ és zárda, ez egymást kizáró fogalom! Hogy tudja valaki erre szentelni magát? az előttem megmagyarázhatlan. Igaz, sok visszáskörülmény érheti az embert, sokszor számitásai halomra dülhetnek, s ezek miatt el lehet keseredni, de én azt hiszem, hogy furcsább homeopata nem is képzelhető, mint az, ha valakit súlyos csapás ér, és e súlyos csapást csak úgy véli orvosolhatónak, ha még szándékosan, saját kényekedve szerint választott új, de még nagyobb csapásba rohan, pl. elmegy zárdába, miáltal minden lehető és valaha kínálkozható gyönyör előtt is bezárja szíve ajtaját.

„Ne higye azt, kérem, sok beteg szív nyert már itt balzsamot”, sóhajtott Elvira. Sójajából az érzeményeknek bizonyos oly nemű gyűléke vala észrevehető, mely azt engedte következtetni, hogy a mondat nem légből kapott frázis, hanem tapasztalásból merített valóság. „Oh én nagyon sokat tudnék erre vonatkozólag mondani, de közelgetünk az állomáshoz és így többé aligha lesz szerencsém valaha az életben, mert ott engem a kocsi fog várni s az állomástól még vagy három órájárásnyira terül el szüleim birtoka, a hova szándékozom, ha még tán sikerül azoknak átkát lemosni fejemről, kivált jó atyámét, ki leginkább ellenezte, hogy valaha a zárda falai közé kerüljek, inkább ugymond, bármely utolsó minőségű szobalány, vagy mosóné, de zárdái halandó soha!”

„Mily igazi felfogása volt kedves atyjának az ember rendeltetéséről”, szólt nyomatékos szavakkal Béla, mintha már is az élet philosophiájának felét kikanalazta volna. Hej pedig ki tudna minden véleményre, mely csak a halandók egyvelejében támad, azonnal oly gyökeres itélettel felelni, hogy az a körülmények változása után se veszítsék el horderejüket.

„És én akkor nem engedelmeskedtem e helyes felfogásból fakadó kíváncsalmnak, de melynek indoka persze, hogy jó atyám előtt mai napig is titokban van, de meg el is viszem e titkot magammal mindaddig, míg csak oly boldogtalan halandót nem találunk ez életben, mint én, kinek ha hasonló titka leend, csakis e titokkal leend, csakis e titokkal fogom becserélni s így két titok majd mellette a gyermeki engedetlenség büne el fog mosódni, mely lelkemet beszennyezte az által, hogy különben jó atyám iránti engedelmességemnek fonalát elszakasztottam. Most azonban Isten önnel; a hajó megérkezett a kikötőbe. — A mint észreveszem éppen most nyargal amott a szürke négyes fogat, mely atyámé lesz bizonyosan; ismerem a lovaknak fényes szeszámáról, az ezüst csatokról, — melyek ni! milyen szépen csillognak a közelben. — Atyám a fényes fogatoknak nagy barátja, de én ebben a tekintetben is eltérek atyámtól.”

Béla annyira érdeklődni kezdett Elvira iránt, hogy az „Isten Önnel” szavak majdnem egy könyecsebben tüntették elő hatásukat. — „Ily szép leányt soha életemben nem láttam, gondolá magában s ily megnyerő, ily igéző arc, ily bódító szemek, nem hiszem hogy voltak a görögök Olympján! — S mind annak daczára mily leereszkedő, mily nyájas, mintha csak egy dajka ringatta volna ből-

csőfinket, hej pedig be messze nyilott e gyönyörű virág az én szülő városomtól!"

Igy toltta egyik rohamosan jelenkező eszmét a másik után, midőn egyszer csak az állomás csörömpölő csengettyűje adja a jelt a kiszállásra.

"Igerje meg Nagysád, hogy igénytelen soraimat becses személyéhez intézni a legelső alkalommal szabad legyen; én valami kimagyarázhatlan érzeménynek jelentkezését tapasztaltam keblemben az óta, mióta nagy sád drága személyéhez ily véletlen szerencse méltott." "

Elvira gyönyörű hullámozó fürtű fejcskékét félig igenlőleg, félig pedig tagadólag rázta, mintha ezzel azt akarta volna jelteni, hogy keblében is mutatkozott valami olyas, mely az ifju kíváncsnak ezer örömmel helyt engedne, — de az a kérdés, hogy lehetséges lesz-e majd.

Végre igent bólintott, de csak egy feltétel alatt, ha a levelet barátnéja nevére címzendí, mert még ha haza ér, nem tudja egész bizonyossággal, mi fog reá várakozni.

"Szabad legyen tehát kedves barátnéjának becses nevét kérnem?"

"Azzal készséggel szolgálhatok."

Béla előkapja jegyzőkönyvét s annak tárczájából hamar egy névjegyet nyomott Elvira kezébe.

A névjegyre ez volt írva: "Finkay Béla jogász."

Elvira is valami névjegy formát huzott elé tárczájából, melyre apró gyöngyökkel e betűk voltak le rakva: "Szivőry A. Kékvár."

Béla ajkához szoritotta a kedves ereklyét, melynek széle arany szálakkal volt keresztül szöve. Meglátszott rajta, hogy valami ritka ügyességgel előállított kézimunka, mit Elvira a zárda csendes magányában készített, hogy ezt egy alkalommal barátnéjának Szivőry Arankának küldje, de finom izlése nem engedte, hogy e szerinte el nem talált igénytelenséget küldje neki, mert ugymond az aranyszálak sincsenek egészen kívánalma szerint szöve, pedig oly művészi volt, hogy Mi nerva őt is e miatt pókká változtathatta volna bátran, ha kérkedik véle, mint Arachnét, midőn az istennek élményeit lehimzé egy alkalmmal. Azon kívül a vörös gyöngyök helyett is, mint később észrevéve, jobb lett volna vagy halvány kéket, vagy pedig sötétzöldet rakni. Szóval izlése barátnéja számára sokkal remekebb példányban óhajtott kifejezést adni, azért nem küldé el ezt a kis példányt, melyet most hirtelenül Bélának átnyújtott és mire Béla csak időt nyert volna a megköszönésre, már Elvira nem volt a földézetten hanem iement a néhány lépcsőzeten egészen a csónakba és onnét egy subanással a parton termett, hol már a négyes fogat várakozott rá, hogy Kékvárba szállítsa.

Béla szorult lélekzettel előkapta zsebkezdőjét és soká lebegtette a fogat után, mely végre a közeli erdő érzékenyen suhogó lombjai között eltűnt.

E közben a kora hajnal kezdett derengeni; de midőn Aurora az égnek kapuit kinyitá és rózsás ujjaival az eget biborra festé, az alatt Eolus is csipősebben kezdette lengetni a vitorlákat, oly annyira, hogy Bélát ábrándjaiból egyszer csak az ébresztette fel, hogy egy kissé meg is fázott, azonkívül el is álmosodott.

Jó lesz, gondolá magában, ha egy kissé lemegy a földézettről és — minthogy neki még huzamosabb ideig kell a hajón maradnia, tehát egy kissé nem fog ártani, ha Morfeus karjai közé dől és ott álamban még egyszer átélve azt a boldog időt, melyet Elvirávali találkozására nyújtott a földézetten, ki sötét

szemei tekintetét épen akkor veté a hullámokra, midőn egy futó meteor szállt az égen tova, és visszfénye oly gyönyörűen mutatkozott a habok ölen, mintha csak a vizen futott volna keresztül e tünemény.

Béla lement a hajóba, hol egy padnak a végén csendesen helyett foglalt, nehogy az alvókat háborgassa, mert a távolabbi utazók oly mély álomba merültek, nem zavaráván őket az a tudat, hogy a legközelebbi álomáson ki kell szállaniok, hogy bátran bele lehetett volna borítani egytől egyig a hullámok közé.

E közben felöltőjét szemére huzva, neki támaszkodott a saroknak épen akkor, midőn Elvirát kezdé összehasonlítani azzal a futó csillaggal, mit az égen bámult, oly nagy hasonlóságot fedezett fel Elvira és a futó csillag között, hogy azokat egymás helyett csakugyan venni lehetne. Valamint a meteor az égen támadott és enyészett, ugy Elvira is a véletlen szerencse által részére tán mint az élet futó csillaga támadt is, de meg oly hirtelen, alig pár óra múlva el is távozott.

Egy kis különbség mégis maradt azért közte és a meteor között, mert az a habokban látszott eltűnni, míg Elvira a ligetnek bánatosan suhogó lombjai között a négyes fogaton. Azonkívül a töle kapott himzett névjegy a mellett bizonyit, hogy még jöhet idő, melyben a meteort ismét szemlélheti, melynek ragyogó fényében ismét gyönyörködhetik.

Bármennyire iparkodott is vigasztalni magát azzal, hogy Elvirához még lehet valaha szerencséje, annyira fejébe vésődött a fontebbi hasonlat, hogy mindegy kétségbeesve sóhajtott fel: "Mint a meteor, feltűnt és enyészett" és e szavaknál ez álom elnyomta őt.

A fővárosban.

Béla a mint elszenderült, négy óra felé járt már az idő. Semmi nesz. Az utasok közül egyetlenegy sincs ébren, csakis a kormányos és néhány matróz suttognak egymás között, nagy csendesen, nehogy az elszenderülteknek álmait valamiképpen megzavarják.

Az egyik matróz épen azt mondja társának: Szeretném azokat a rózsás álmakat, melyek most vonulnak keresztül annak a fiatal urnak a fején, ki az éjnek ugyszólván legnagyobb részét itt töltötte a földézetten azzal a földi Vénussal, kinél szebb teremés még a nő személyekből nem érintette hajónkat."

(Folyt. köv.)

Gondolatok.

Élet és halál, gazdagság és szegénység, roppant hatással vannak mindenkire. Kik ezt is, azt is fenséges nagy lélekkel lenézik, ezeken ki ne bámulná az erény fényét és szépségét?

CICERO.

Ismerni a jót könnyebb, mint követni; sőt még az sem nehéz, hogy némelykor jó vagy épen nemes tettet vigyünk véghez: de egész életedet meghatározott elv szerint intézve soha sem tenni mást, mint a mit az erkölcsiség kíván, s még akkor sem, midőn haszon, bátortlét, indulat heve, vagy szenvedelem ereje másfelé ragad: *ezt hívjuk erénynek.*

KÖLCSEY.

Az ami vidámmá és boldoggá tesz, egyedül a tevékenység. A gyermekeknek szokott játékaik — eltérőleg a mienktől — nem egyebek, mint egy komoly tevékenység nyilvánításai, de könnyű pongyolában.

JEAN PAUL.

A fősvénység nem egyéb, mint azon fáradsalmas mesterség, mely által a szorgalom vétkessé, a gazdagság szűkölködővé, hatalom és tekintély csufossá, az élet nyomorulttá, a halál rettentővé és az örökösök — a legkisebb vétek nélkül — hálátlanokká tétetnek.

YOUNG.

A zene kulcs, a női szívhez.

SCUME.

Gondolkodás nagygyá, az érzés gazdaggá tesz.

Az emberek a szerencsétlenek elől sietve kitérnek, ép ugy, mint futnak az állatok egy némelyiköktől, mihelyest megszagolták.

BALZAC.

Nézd, az Istenség el nem fárad irgalmában és mi nyomorult férgék lefekszünk nyugodni haraggal keblünkben. Boldog légy annyira, a mennyire irgalmas vagy.

SCHILLER.

Irodalom.

Előfizetési felhívás a *«Budapesti Bazar»* 1885 ik évre szóló *képes hölgy naptárára*. Szerkeszti: Király Kálmán. Tartalmazni fog a *«Budapesti Bazar naptára»* a szokásos naptári részen kívül, első rendű írók tollából novellákat, elbeszéléseket, költeményeket is, a szöveghez tartozó, diszes kiviteli képekkel illusztrálva. Ezenkívül egy kis *«Utmutató»*, mely hivatva lesz a vidékről a fővárosba ránduló közönséget tanácsos ellátni, s a fővárosban az ismeretlenek mintegy kalauzál szolgálai. A *«Budapesti Bazar naptára»* 16 od rétet alakban, szép czimképpel ellátva, diszes kiállításban fog megjelenni szeptember hó közepe táján. A napár előfizetési ára: a *«Budapesti Bazar»* előfizetőinek: 60 kr. Diszkötésben 1 frt 20 kr. — Nem előfizetőknél füzve: 1 frt. Diszkötésben: 1 frt 80 kr. Bolti ára 2 frt lesz. Gyűjtőknek minden 5 előfizető után egy füzött, s minden 10 előfizető után egy diszkötetű példánnyal kedveskedünk. Az előfizetési pénzek a *«Budapesti Bazar»* szerkesztőségéhez (Budapest, koronaherceg-utca 17. sz.) küldendők.

Palotás Fausztin: *«A mi parasztjaink»* Öt tanyai történet (8-rét 124 l.) 1884. 1.20 kr.

«Feresi Hangok» a multból és Byrontól énekek 1884. (8-rét 70. l.)

Koroda Pál. *«Alkibiadesz.»* Tragédia öt felvonásban 1884. (8-rét 93. l.) 1.50 kr.

«Hol a boldogság?» Vigasztó a szenvedők s szerencsétlenek számára (16 rétet 64 l.) 1884. 10 kr.

Hübner Ottó. *«Statistikai tabellák a föld minden országairól különös tekintettel Magyarország és az osztr.-magy. monarchiára H. O. utáni átdolgozta N. Schwiker J. H. 1884. (K. 8 rétet 82 lap) 60 kr.**

Megjelent II. kiadás. Le az álczával! adatok Eötvös Károly hihedt saktervédő életrajzához. Irta Ágoston János, v. jószágigazgató. Ára 30 kr. Kapható minden könyvkereskedőnél és minden tőzsdében.

Zeneművek: Tábornszky és Parsch nemzeti zeneműkereskedők kiadásában Budapesten. Zongorára négy kézre: *Engeszer Mátyás*. Az élet aranykora, könnyű zongora-darab 60 kr. — *Fiori E.* Grand Galop brillant 80 kr.

* Elősorolt könyvek kaphatók: Tettey Nándor és Társa könyvkereskedésében. Budapesten, IV. Egyetem-utca 11. szám.

Gobbi H. 4 magyar suite (4 ungarische Suiten.) Serie ung. Originallieder und Tänze. 1., 2., 3., 4. füzet à 1 frt, összesen (cpt.) 3 frt. — Zongorára két kézre: Bach J. S. Sisc petits préludes pour les commencants 50 kr. — *Badarzewska Th.* La prière d'une Vierge (Egy szűz imája) Morceau de Salon. 50 kr. La prière exaucée. Réponse à la Prière d'une vierge. (A meghallgatott ima. Válasz a szűz imájára.) 50 kr. — *Bakody L.* Zwei Musikstücke Nr. 1 op. 3. Schmerz und Frost. Musik. Bagatelle 80 kr. Nr. 2. op. 4. Albumblatt. 50 kr. *Bánffy M.* Balaton-füredi bucsuzó. (Képeddel alszom el) Változatokkal 80 kr.

Frissítő.

A. Barátom, már magam is antiszemita lettem.

B. Hiába, már elkéstél, nem kapsz kerületet.

— Mi a legnagyobb ironia?

— Ha egy életbiztosító társaság igazgatója kapja meg a kolerát.

Dr. Simonyi uram a híres (?) nyelvőr — először nevét Steinert hagyta el — most már ősi vallását is — és mindez — — egy tanársággért!

Hiteles kútforrásból halljuk, hogy a városligeti tóból sárosfürdőt csinálnak.

Csoda. X. tőzsdében egy járásbírósi díj-nok 10 frtot váltott — és még nem is sikasztó.

Tanár: Mit tud ön a sürgönyözésről?

Tanuló: Minden szó 2 kr., alaptőke 24 kr.

A. Adjál kérlek 2 frtot.

B. Mire?

A. Órámat szeretném zálogba adni.

B. Nos ahoz, nem kell pénz?!

A. De igen, mivel elébb az órától kell kiváltanom.

Egy izben két író bizonyos dolog felett összeszólalkozott.

— Ejh, — szólott az egyik boszúsan, — ön nem is érdemes az írói névre. Ön pusztán pénzszerzés czéljából dolgozik, míg engem a dicsőség utáni vágy sarkall munkára.

— Igaz, — felelt kurtán a másik, — mindenki azért dolgozik, a mije nincs.

Paraszt ember: Legyen szives uram, fesse le az atyámat.

Festő: Örömmel, csak hozza el őt.

Paraszt ember: Nem lehet, mert már meghalt.

Festő: Ugy? Akkor hozza el az ő fényképét.

Paraszt ember: Fénykép sincsen, hanem itt van az apám útlevele, ebben le van írva körülményesen, hogy milyen volt. Ez után készítse a képet.

Nagy Frigyes király egy izben béke idején érdemrenddel tüntetett ki egy katonatisztet.

— Felség, — szabadkozott a tiszt, — ily kitüntetést csak a harcmezőn fogadhatok el.

— Megbocsásson, — nevetett a fejedelem, de ön miatt csak nem indíthatok háborút!

Vajjon az író és művészek kirándulásán hány korcsmáros vett részt?

Gr. Kräutnek a „Zsemlye“ volt szerkesztő és kiadójának a „Zsemlye“-kura sem ütött be, eladta már Hevesynek — a „Pikáns Lapok“ szerkesztőjének. Nem segített hát: „sem fű, sem fa.“ Forcsa!

Világos perczek. Orvos, a férjhez fordulva: „Ön azt mondja, hogy nejenek időnként vannak világos perczei is. Én eddig mindig csak lázban, félrebeszélve találtam őt.“ — A beteg: „Férjem szamar!“ — A férj: „Lássa orvos ur, most megint világos perczei vannak.“

Hathatós biztosíték. Fialat ember imádotthához: Oh, Ilka, kegyed még most is kételkedik szerelmemben? Hát nem irtam-e meg már ajánlott levélben is?

Leforrázva. Udvarló: Éjjel-nappal kegyedről álmodozom. — Hölg: Ah, tehát azért látom önt mindig oly álmosnak.

Érzélgő kereskedősegéd. „Én mindig önnél vásárlók s ön mégis mindig a legdrágább! — mond szemrehányólag a szép szakácsné. — „Oh, mennyiért nem adnám, ha kegyed legdrágábbja lehetnék!“ — olvadozott a vajszivü segéd.

A szász tanuló észjárása. Köztudomás szerint a szásznak kedvencz eledele a hering burgonyával. A vizgán a természetrajzból e kérdést intézte a tanító egyik tanítványához: mond meg nekem, hová tartozik a hering? — A krumplicélékhez — volt a válasz.

Közgazdaság.

A rózsá penésztől, mely a rózsafákat el szokta lepni, igen olcsó szerrel szabadulhatunk, ha 100 liter vízben 1½ kiló sót oldunk föl és a sós vízzel 23 napig egymás után megöntözzük a rózsafákat. Ugyane szerrel más növényeket, például a dinnyéket is megszabadíthatjuk a penésztől, csak hogy a só mennyiségét ahhoz képest kell változtatni a mint a növény edzettebb vagy gyöngébb természetű.

A szőlőkarok és lugososzlopok tartóssá tételére sokféle szer ismeretes. Franciaországban újabb időben a kátrány és kék-galiczoldat helyett szappanos vízzel itatják be a karókat és oszlopokat, melyhez kénsavat is adnak, a kénsavval vegyített szappanos víz zsirsavvá változik át, mely a fának likacsába behatván, azok tartósságát biztosítja.

Ricinus a legyek ellen. Egy francia kertészeti lap azt írja, hogy a közönséges Ricinus communis igen czélszerű szer szobában a legyek ellen. Azon legyek, melyek a szobában tartott. Ricinus nagy fényes leveleire szállnak, s abból nedvet szívnak magukba, csakhamar élettelenül hullanak le a földre s testök megfehéredik. Egy-egy cserépben tartott Ricinusnövény elégséges arra, hogy egy szobából a legyeket mind kipusztítsa. A ricinus tenyésztése igen könnyű; valamely magkereskedőtől magot szerzünk s egy-egy nagy cserépbe két szem magot ültetünk. többször megöntözzük s ha mindkettő kikelt, az egyiket eltávolítjuk. Később földjét megporhanyítjuk többször és az öntözést szükség szerint ismét elveszszük. Midőn a növény 40—50 cm. magasra megnőtt már, bevihetjük a szobába s 3—4 napig ott hagyhatjuk. Ezután fölváltjuk másik növénynyel s kiteszük a világosra és levegőre.

A fiatal borok keserősége (türköly-ize) a borok öregedésével magától eltűnik. Sok bortermelő azonban nem eléggé türelmes ezt be-

várni, hanem szeretne valamely „szert“ tudni, a melylyel a keserőséget gyorsan el lehetne tüntetni. Ily szer nem létezik, hanem csak oly módon lehet a keserőség megszűnését siettetni hogy magának a bornak derülését és öregedését is gyorsítjuk. Ezt pedig tudvalevőleg a melegebb helyiségben való tartás, többszörös lefejtés és derítés által érhetjük el. Gyorsabb szer nincs, sőt az említett manipulációk alkalmazásánál is figyelembe kell tartani, hogy „lassan járj, tovább érsz.“

Mily eljárásokkal lehet fákat az év bármely szakában átültetni? E kérdésre egy német kertész következőleg felel: kiásatjuk a fa gyökeréhez mért gödröt s abba 8—10 öntöző kanna vizet öntünk, miközben a kihányt föld legporhanyóbb részéből folyvást hánnya egy lapáttal a gödörbe, azt a beöntött víz-segélyével hig péppé keverjük. Ekkor a kiásott fát beállítva a hig pépbe, a többi földet lassankint fa gyökerére huzzuk s a fát a már előre bevert karóhoz kötjük. A fa gyökereinek beiszapodása által is el lehet érni, de legfeljire akkor porhanyó száraz földnek kell jönni. Ily módon leveles fákat át lehet minden veszély nélkül ültetni a nyár közepén is.

Történelmi naptár.

Julius.

20. Vasárnap. E. 7. Legsz. M. ü. 1515. Bécsi congressus. — 1790. Devins rohammal beveszi Czettin várat, Horvátországban a törököktől. Lichtenstein János alezredes és gróf Gyulai mindketten első voltak a várfalán. — 1820. Lauka Gusztáv magyar novella és versíró születik Vitékában Szathmármegyében. — 1848. Víták a magyar parlamentben Budapesten az Olaszország irányában követendő politikáról. Fő szónokok Kossuth, Eötvös, Perczel. — 1849. Görgei Rimaszombaton alkudozást kezd az oroszokkal. — 1850. Az osztrák császár 209 kevésbbé kompromitált magyar képviselőnek megkegyelmez, köztük Vörösmartynak.

21. Hétfő. Dániel prof. 905. Lajos császár megvakított. — 1342. Nagy Lajos magyar királynak koronáztatik Székesfehérváron. — 1849. A magyar országgyűlés megnyitása Szegeden. — 1861. Ferencz József megtagadja a magyar alkotmány visszaállítását és a törvényes állapot elismerését, sőt fölszólítja az országgyűlést, tagok választására a birodalmi tanácsba.

22. Kedd. Magdolnai Mór. 1453. Hunyady János kormányzó az erdélyi szászok régi szabadságát megerősíti. — 1587. Mossoczi Zakariás, váci püspök, magyar törvénytudós meghal. — 1706. A béke alkudozások I. József császár és a magyar szövetségesek közt eredménytelenül felbomlanak. — 1848. Az első osztrák alkotmányozó gyűlés János főherceg által Bécsben megnyitattik.

23. Szerda. Apollinár p. vt. 1585. Angolországban az első hirlap megjelenik.

24. Csütörtök. Krisztina sz. vt. 1803. Zsoldos Ignác államtudományi író, publicista és országgyűlési követ, születik Pápán. — 1829. Kövy Sándor, magyar jogtudós és jogtörténész halála. — 1848. Szentkirályi Móríczi mint kir. biztos a szerbek ellen a bácsi táborba megy.

25. Péntek. Jakab ap. 1518. Magyar országgyűlés Tolnában, a török elleni hadindítás végett. — 1564. I. Ferdinánd magyar király halála. — 1842. Hanák János magyar természettudós és érdemes szakbeli író születése Kis-Kerén Abaujmegyében. — 1818. Dugonics András magyar regényíró halála Szegeden. — 1849. Kossuth Görgei felkeresésére Madarásig utazik, egy órányira az orosz előőrsöktől, hogy vele egyezkedésre léphessen. — 1853. Hetényi János bölcész és történész, meghal Ekelen.

26. Szombat. Anna. B. A. anyja. 1786. Hetényi János bölcész és történelmi író születik Ekelen Komárom mellett. — 1848. Magyar demokrat szellemű ujjonezozási törvény. — 1852. Kossuth Lajos New-Yorkból Liverpoolba megérkezik.

Szerkesztői üzenetek.

Kozáry urnak. A lapok a jelzett helyekre elküldetnek. Levél a napokban jő. — K. Kálmán urnak. Kérését teljesítettük, a költemény nem lapunk keretébe való, alkalmilag átvehető. — Margiti. Fogadja köszönetünk, jönni fog. Lelkesülését Singerféle „Kath. Család“ iránt nem értjük. — Szóke Márton üdvözlét küldi J.-nak.

HIRDETÉSEK.

Az összes keresztényekhez
a vallásos **Homályban**
láng és égőanyag nélkül
világító **feszületek.**
Elegáns szobadisz.
Tizenötféle nagyságban.
2.50 márkától 15 márkig.
Kaphatók minden nagyobb műkereskedésben.
Ismét eladók magas provisiót kapnak.
Abrákkal ellátott árjegyzékek ingyen és bérmentve küldetnek meg.
Fabrik
chemisch-technischer Bedarfs-Artikel
TEICHMANN & Co.
Berlin 80., Oranien-Strasse No. 182.

„THE GRESHAM“
életbiztosító-társaság Londonban.
Fióköntézet Magyarországra számára: **BUDAPESTEN,** Ferencz József-tér 5. szám, a társaság saját házában.
A társaság vagyona frank 83.780,016 90
Évi bevétel díjak és kamatokból 1883. június 30-án » 16.602,367.70
Kifizetések biztosítási és járadék-szerződéseik, valamint visszavásárlások stb. után a társaság főállása óta (1848.) több mint » 139.950,000.—
Az utolsó tizenkét havi üzleti időszakban » 65.726,175.—
frankért nyújtott be biztosítási ajánlat, mi által az utolsó 25 évben benyújtott ajánlat » 1,260.777,854.55
rüg. Prospektusok, valamint minden más fölvilágosítások nyújtatnak az ügynök urak által Ausztria-Magyarország minden nagyobb városai-ban és a fiók-intézet által **Ausztria-Magyarország** számára.

SZEDLÁCSKO LAJOS
uri és női lábbeli készítő
Budapest, IV. ker., vámház-körút 14.
Ajánlja lelkiismeretesen a legjobb anyagból és munkával csinnal kiállított aránylag olcsó árban szabott minden szakmájába vágó munkáit.
Hibás és sérült lábuaknak, különösen, a legkényelmesebb s ezélszerű lábbelivel szolgál.
Vidékről megrendelésre a bektüdtött viselt lábbeliek mintájára is fogad el megrendeléseket s azokat pontosan végzi.
Helyben levelező lap által tudósítva, a mérték vételt személyesen végzi.

KRISZTA és LEITNER
a budapesti oltáregylet egyedüli szállítói
BUDAPEST, IV. ker., Lipót-utca 13. szám.

Ajánlják bőven felszerelt raktárakat mindennemű **miseruhák,** reverendák, czimádák, egyházi és egyleti lobogók, egyházi szövet, damast, paszománt, rojt, bojt, brüsszeli és ezérna egyházi esipkében.

Egyházi szerek, helyhek, szentégtartók, keresztetek, templom-készletek stb.

Arany- és ezüst-himzések minden rajz szerint művészileg készülnek.
Tűzaranyozás vagy ezüstözés gyári áron saját gyárainkban legrövidebb idő alatt készülnek.
G y á r :
Havas-utca 7. sz.
Megrendeléseket szegényebb egyházközségeknek részletfizetés mellett is eszközünk.

NYARALÓKBA, FÜRDŐKBE.

Utazóknak és turistáknak kézi és nagy kofferok 3-35.—, kézi-táskák 1-20.—, vállra függeszhető táskák 4-10.—, Berendezett utatáskák 18-60.—, Praktikus összeállított tárgyakkal berendezett uti-tekercs 6.—, Borotválkozó-készlet összeállítva J. H. Heifford borotvával 7.—, Uti ivópohár 40 kr.—1.50, frotírozó keztük 40 kr.—, drót hajkefe 1.—, Kulacsok 1-5.—, Pinczetek 3, 5, 8 üveggel 9-13.50, Botszék 4-10.—, Kanócos gyufatartó 85 kr.—, Távcső 7.—, Messzelátó sétabotokra alkalmazható 3.20, Erős zsebkész 1-2.—, Vízmentes esőköpeny mindkét oldalán hordható 10, 12, 14.—, Özbőrrel bevont löször ülő- vagy fejpárna 6.20.—, Tyúkszem-karika doboz 24-30 kr.—, Utiszappan dobozban 20 kr.—, **Biztonsági revolverek** belőve 25 tölténnyel 5, 6, 7.—, Kis formájú erős lövésű Bulldogg-revolver 9, 10, 11.—, Revolver-fegyver 55.—, Elettmentő zseb-boxer 1.—, Pontosán járó remontoir nickl zsebbóra 10.—, Fali inga-óra 4.50, Lapos zseb-napóra 1.—, Időmutató házikó két alakkal és thermometerrel 1.00, Thermometerek 60 kr.—, 2.50, Plaid-szíjjak 85 kr.—, 2.50.

Sport-cikkek. Angol dísznő-összes 15.—, Angol bőr-kantár 2.65-4.—, Kettős szárral 5-8.50, Martingal 3.50-4.—, Kengyel-szija 2.50, 3.50, Kengyelvasak 1.60-3.50, Nyereg-lekötők 2.40-7.—, Izasztó 2.75-6.—, Fehér mosható izasztó 4.50, Zabla 1.80-3.50, Trenzli 50 kr.—1.50, Felcsatolható sarkantyú 2.—, Lovagló-gamasznál bőrből és vízmentes vászonnál 4.50-7.50, Lovagló- és kocsizó-köpenyek 14-20.—, Nyereg-szappan doboza 85 kr.—, Pegeot löszörnyíró olló 5.—, Rugany lólabseb-mentő 2.—, Kocsibőr- és szerszám-puhító kenőcs 50 kr.—1.—, Nubian blaking bőrlakk 90 kr.—, Öz-bőr kocsiszittához 1.—, Ezüst-, réz- és más ércz-tisztító por 25-50 kr.—

Vadászat és halászat kelékek. Halászó-bot 1.25-15.—, Kész zsinór 20 kr.—2.—, Mesterséges legyek horoggal 12 drb 80 kr.—

Mulattatásul. FLOBERT-fegyver ságoknak és czéllövészet betanulásához 7, 10, 11, 16, 24.—, Flobert-pisztoly 6-15.—, Vas czéltábla kiugró bohóccsal és mozsárral 8-9.—, Mozsár nélkül 3-6.—, Csinos nickl légpisztoly 7.50, ehhez fa czéltábla 75 kr.—, **Kuglizó-egyleteknek és vendéglősöknek** keményfa bábuk 2.50, **Lignum sanctum** golyók nagyság szerint 1.50-3.50, Színes lampionok kerti ünnepélyekhez 20-40 kr.—, Croquet-játék 10-20.—, Uj angol Lawn Tennis társas-játék 29.—, Karikajáték 12 pár 1.80, Színes gummi-lapdák 15 kr.—1.50, Papír léggömbök 50 kr.—2.—

UJ! Ariston kertben az ifjúságot és felnőtteket mulattató 6 zenedarab külön **Accordeon tremolo** concert-harmonika 7-10.—, 14.—, Törhetlen lavoir gyermekeknek 1.50-2.—

Próba-megrendeléshez 721 ábrás árjegyzéket mellékel, meg nem felelő tárgyakat visszavesz

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Dorottya-utca 1-ső szám.